

Arrest

**nr. 134 774 van 9 december 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 januari 2014, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 juli 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Openbare orde

X Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene is veroordeeld tot vier jaar gevangenisstraf (effectief) door het hof van beroep te Luik op 3.05.2011 voor volgende feiten: verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen: uitvoer: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een [sic] misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, enz.

Betrokkene werd vrijgesteld in november 2013 en diende vervolgens een aanvraag als familielid van een burger van de Unie in.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie dan ook geweigerd te worden.

Voor zover andere humanitaire elementen zouden kunnen worden aangehaald overeenkomstig art. 43, vierde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene, door zich te verzetten tegen de waarden die België in haar strafrecht tot uitdrukking heeft gebracht en dus strafrechtelijke feiten te begaan, er blijk van heeft gegeven niet geïntegreerd te zijn en niet de wil te hebben om in de Belgische samenleving te integreren. Het gebrek aan enige legale economische activiteit in België getuigt daar trouwens eveneens van: sinds dat betrokkene het legaal verblijf heeft bekomen, heeft hij amper de kans gezien tewerkgesteld te worden. Kansen die hem geboden werden in de vorm van bevoorbeeld een individuele beroepsopleiding, heeft hij niet benut om regelmatig aan de slag te gaan. Vandaar dat deze beslissing wel degelijk evenredig is met het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Overeenkomstig art. 52, §4, 5de lid van het KB van 8.10.1981 wordt hier een bevel niet van toepassing geacht. Betrokkene was voor de gevangenschap houder van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 9bis en 13. Mogelijks heeft betrokkene recht op herinschrijving. Dit dient echter eerst aangevraagd en onderzocht te worden bij en door de bevoegde dienst."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Voorwerp van het beroep

Verzoeker geeft aan ook een bevel om het grondgebied te verlaten te willen aanvechten dat eveneens op 7 juli 2014 door verweerder zou zijn genomen. De bijlage 20 zoals door verzoeker gevoegd bij zijn verzoekschrift vermeldt evenwel uitdrukkelijk dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet vergezeld gaat van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat op voormelde datum

alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn genomen. Er dient dan ook te worden aangenomen dat huidig beroep enkel de beslissing van 7 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot voorwerp heeft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat verzoeker in 2011 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaren en verzoeker vrijgesteld werd in november 2013;

Dat één strafrechtelijke veroordeling uit het verleden niet voldoende is om te gaan zeggen dat verzoeker heden een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat op geen enkel moment blijk gegeven wordt waarom verzoeker heden nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde”.

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verweerder weigert verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als familielid van een Belg op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een

kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Verzoeker betoogt dat een strafrechtelijke veroordeling in 2011 niet voldoende is om te besluiten dat hij actueel nog een ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij is van mening dat gelet op de gegeven motivering niet blijkt dat dergelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging nog zou bestaan.

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet volgt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet kan volstaan om een familielid van een Belg het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigeren is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigeren ten aanzien van een familielid van een Belg te motiveren, impliceert niet dat verweerder niet naar (een) door dit familielid opgelopen veroordeling(en) kan verwijzen om aan te tonen dat deze persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker gaat ten onrechte uit van het gegeven dat verweerder de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet zou verantwoorden door een strafrechtelijke veroordeling in 2011. Dit vormt geenszins het determinerende motief dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt. Het klopt dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van de door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling van 3 mei 2011 door het Hof van Beroep te Luik – en die door verzoeker niet wordt betwist –, doch dit is niet de grond waarop verweerder de gezinshereniging weigerde. Dit betreft integendeel de vaststelling van verweerder dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de gepleegde feiten – die worden weergegeven, met name “*verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen: uitvoer: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon, het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een [sic] misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, enz.*” – blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker aangeeft, wordt aldus wel degelijk gemotiveerd waarom er actueel nog steeds sprake zou zijn van een ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven die verweerder ertoe hebben gebracht vast te stellen dat uit het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Hij toont niet aan dat verweerder op basis van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot deze beoordeling is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“[...] Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;”.

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verweerder heeft in de bestreden beslissing op duidelijke wijze gemotiveerd dat gelet op zijn vaststelling dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of openbare veiligheid, hij oordeelt dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daargelaten de vraag of huidige zaak vanuit de leer van de negatieve of positieve verplichtingen dient te worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing is voorzien bij de wet en is genomen met het oog op de vrijwaring van de openbare orde. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op geen enkele wijze toelicht op welke wijze er sprake zou zijn van een disproportionele belangenafweging tussen het algemeen belang en verzoekers persoonlijke en gezinsbelangen. Hij beperkt er zich toe op algemene wijze te stellen dat geen juist evenwicht zou zijn gerespecteerd, doch licht dit gestelde niet nader toe en maakt dit gestelde dan ook niet aannemelijk. Hij brengt zo ook geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat er ernstige hinderpalen zouden zijn die een verderzetting van het privé- of gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen. Er blijkt aldus geenszins dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een privé- of gezinsleven te leiden. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze een scheiding van gezinsleden tot gevolg heeft. De bestreden beslissing houdt bovendien geen verwijderingsmaatregel in. Verweerder kon bij zijn afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM ook rekening houden met de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten en het actueel en ernstig gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving dat hieruit nog steeds blijkt.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen en met name tussen de belangen van verzoeker en zijn gezin en de belangen van de samenleving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt, in casu, niet aangetoond.

Door daarnaast op algemene wijze te stellen dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze is genomen, zonder dit gestelde nader toe te lichten, blijkt verder evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het ‘*beginsel behoorlijk bestuur*’, van het fair play-beginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Hij geeft volgende toelichting:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat het onredelijk en onzorgvuldig is te stellen dat verzoeker niet in aanmerking zou komen;

Dat er op geen enkel moment bewijs wordt geleverd dat verzoeker thans een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde;

Dat een gevaar voor de openbare orde een actuele bedreiging inhoudt op het moment dat de beslissing werd genomen;

Dat men rekening dient te houden met het gedrag van betrokkene, hetwelk in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan;

Dat in een arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) het Hof als voorwaarde stelt voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het persoonlijk gedrag een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving wegens de aard en de ernst van de gepleegde feiten, doch bevat geen beoordeling of verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, laat staan dat deze een evaluatie maakt van verzoekers gedrag;

Derhalve bevat de bestreden beslissing geen beoordeling die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoekers gedrag zou vormen voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving;

Dat verzoeker absoluut thans geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde;

Dat de beslissing onwettig is daar zij tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt;

Dat nergens in de beslissing te lezen staat waarom verzoeker een “actueel” gevaar zou vormen voor de openbare orde waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de vaststelling kon komen dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is;

Dat verzoeker geen werkbereidheid getoond zou hebben lijkt verzoeker als argument veel te gemakkelijk; dat zulks door de wet niet voorzien is en bovendien verzoeker onmiddellijk na zijn vrijlating een aanvraag gezinshereniging ingediend heeft; Dat hij een korte termijn van 3 maanden gekregen heeft om alle documenten voorzien door de wet bij te brengen; dat bewijzen van integratie hem niet gevraagd werden; dat de periode van drie maanden ook wel zeer kort is om bewijzen van werk en beroepsopleiding voor te leggen....”.

3.3.2.1. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In zoverre verzoeker andermaal betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd of aangetoond dat hij actueel door zijn gedrag nog een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, herhaalt de Raad dat verweerder wel degelijk heeft toegelicht op basis van welke vaststellingen hij tot zijn beoordeling is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zo besloot verweerder hiertoe op grond van de aard en de ernst van de gepleegde feiten – met name *“verdovende middelen, slaapmiddelen, psychotropische stoffen: uitvoer: bezit: aanschaffing/aankoop zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon. het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een [sic] misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, enz.”*, feiten waarvoor verzoeker bovendien werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar – en de recentheid in tijd van de feiten, waarbij ook wordt opgemerkt dat verzoeker pas in november 2013 werd vrijgesteld uit de gevangenis. Verzoeker gaat niet in op deze concrete motivering. Hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat verweerder hierbij niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding. Hij geeft verder weliswaar aan de gegevens van de zaak feitelijk anders te beoordelen dan het bestuur, in de zin dat hij aangeeft van mening te zijn dat aldus niet afdoende blijkt dat hij nog een bedreiging vormt voor de openbare orde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Gelet op voormelde motivering kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat geen beoordeling blijkt of verzoeker de neiging vertoont om zijn gedrag in de toekomst verder te zetten laat staan dat er een evaluatie blijkt van zijn gedrag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zo wel degelijk een beoordeling van het persoonlijke gedrag van verzoeker en de vraag of hieruit een actueel gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Er blijkt in dit verband ook niet dat de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de nabijheid in tijd van deze feiten geen relevante elementen zijn bij de beoordeling van dit actuele gevaar, zodat verzoeker evenmin kan worden gevolgd waar hij stelt dat geen beoordeling heeft plaatsgevonden *‘die specifiek betrekking heeft op het werkelijke, actuele en ernstige karakter van een bedreiging die verzoekers gedrag zou vormen’*. Hij verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting. In zoverre verzoeker aangeeft dat ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn gedrag *‘hetwelk in de loop der tijd veranderingen heeft ondergaan’*, merkt de Raad op dat verzoeker zich andermaal beperkt tot het poneren van een algemene stelling. Hij maakt het door hem gestelde evenwel niet concreet aannemelijk en licht zo op geen enkele wijze toe waaruit enige verandering in gedrag zou blijken. Hij maakt aldus ook niet aannemelijk dat hiermee ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Verzoeker toont verder, nu hij de motivering niet weerlegt dat hij door zijn gedrag kan worden geacht een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling het arrest van het Hof van Justitie van 22 mei 2012 (C-348/09) heeft miskend. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Door ten slotte te stellen dat de verdere motivering in de bestreden beslissing dat hij geen werkbereidheid heeft getoond al te gemakkelijk is, nu hij slechts korte tijd na zijn vrijlating huidige voorliggende aanvraag indiende en slechts drie maanden had om stukken voor te leggen, gaat verzoeker er aan voorbij dat verweerder op dit punt met name rekening hield met de periode waarin verzoeker reeds legaal in het Rijk verbleef. Hij merkt zo op dat verzoeker sinds hij een legaal verblijf verkreeg amper de kans zag om tewerkgesteld te worden en kansen die hem in dit verband werden geboden, zoals een individuele beroepsopleiding, niet heeft benut om regelmatig aan de slag te gaan. Dit gestelde wordt door verzoeker niet betwist. Hij houdt verder voor dat hem ook niet werd gevraagd bewijzen van integratie voor te leggen, doch licht op dit punt evenmin toe welke concrete integratie zijn situatie kenmerkt en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verweerder merkte in dit verband verder ook op dat verzoeker door zich te verzetten tegen de waarden die België in haar strafrecht tot uitdrukking heeft gebracht, er blijk van heeft gegeven niet geïntegreerd te zijn en niet de wil te hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Hierbij wordt ook verwezen naar het onbenut laten in het verleden van kansen om regelmatig te werken. Verzoeker maakt met het door hem

gestelde in ieder geval niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten rekening te houden met bepaalde humanitaire omstandigheden die alsnog een andere uitkomst konden rechtvaardigen. Er blijkt dan ook geenszins dat dit gestelde afbreuk vermag te doen aan de bestreden beslissing en kan leiden tot een nietigverklaring van deze beslissing.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Enige machtsoverschrijding wordt door verzoeker verder ook niet concreet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan evenmin een schending van het fair play- beginsel vastgesteld worden.

3.3.2.4. Verzoeker beroept zich verder nog op een schending van het rechtzekerheidsbeginsel, doch blijft in gebreke enige toelichting in dit verband te verstrekken. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

3.3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.3.2.6. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS